

ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

*Car la prière est infinie ;
Car tu crois pour celui qui nie. (V. Hugo).*

*Τῇ προσφιλῇ μοι Μαρῖα.
(1872).*

Α'.

Μαρῖα, προσευχήθητι. Ἴδου ἡ νύξ ἐγγίζει·
Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ πέλαγος ἐν ἄστρον λαμπυρίζει.
Τὸ δένδρον, ὕπνον καὶ αὐτὸ διψοῦν, ἀνατινάσσει
Τῶν φύλλων τὸν κονιορτόν· ψυχὴ, θὰ ἡσυχάσῃ.

Ἡ δεῖλῃ ἀνυπόμονος καὶ τρέμουσα ἀπλοῦται·
Φιλεῖ τὴν λίμνην ὁ ἄτρ, κ' ἐκείνη ῥυτιδοῦται·
Ῥύακες, δένδρα, ἀτραποὶ, σκιαί, τὸ πᾶν μαυρίζει,
Ὁ ὁδοιπόρος, ἐντρομος τριγύρω ἀτενίζει.

Ἡμέρας δημιουργήμα, — χολή, θυμὸς, κακία·
Τῆς δὲ νυκτός, — ἡ ἀρετὴ, κατάνυξις βαθεία·
Ἡ φύσις, ἀπαυδήσασα, διψεῖ τὴν ἡρεμίαν,
Ὁ πάσχων κόσμος ἐκζητεῖ Θεόθεν θεραπείαν.

Στιγμὴ, καθ' ἣν σεῖς, φίλτατα, τὸν Ὑψιστον ὑμνεῖτε·
Καὶ ἄγγελοι σᾶς εὐλογοῦν· ἀφοῦ δὲ κοιμηθῇτε,
Πᾶν βλέφαρόν σας γίγνεται οὐράνιος κυψέλη,
Ἐν ᾗ θηλάζει τ' ὄνειρον τοῦ βίου τοῦ τό μέλι.

ὦ ὕπνε νηπιότητος ! Ἀγγέλων ὀπτασία !
Φαιδρότητος καὶ γέλωτος ἀνάμικτος θρησκεία !
Προσίμιον ἀνέφελον μακρᾶς νυκτός τοῦ βίου !
Κατόπτρισμα τῆς ἄνωθεν μορφῆς τοῦ Αἰωνίου !

Β'.

ὦ τέκνον ! — Προσευχήθητι. Ἐν πρώτοις δι' Ἐκείνην,
Ἦτις ψυχὴν σέ ἔλαβεν ὅθεν χάρ' ἀνατέλλει·

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΥΛ. Α'.)

Σὲ ἀνεκλίνει μωρόν, καὶ τῆς ζωῆς τὸ μέλι
Σοὶ ἔδωκε, κρατήσασα ἐκείνη τὴν ὁδύνην.
*

Ἦτις αἰδῶ καὶ ἀρετὴν στεφάνους φέρει ἴσους·
Ψυχῆς καθρέπτει ζωντανόν, τὸ κάλλος τοῦ προσώπου,
Καὶ ἦθη διαλάμποντα, διαύγειαν μετώπου,
Μετρῶσα εἰς ἓν βλέμμα σου μυρίους παραδείσους!
*

Κατόπιν προσευχήθητι, Μαρία, δι' Ἐκεῖνον,
Ὅστις φανόν, τὴν ἀρετὴν ἐν κόσμῳ σοὶ προτάσσει·
Ὅστις τοῦ βίου σύντροφον θὰ σοὶ προετοιμάσῃ,
Καὶ γέρων, ἀνοιξὶν θ' ἀντλή εἰς σέ, εὐῶδες κρίνον!
*

Εἰπέ : Θεέ μου ! Πάτερ μου ! Τὸν ἄλλον μου πατέρα,
Καθικετεύω, φύλαττε ! Ἡ δὲ ἀγνή φωνή σου,
Πρὸς οὐρανοὺς θὰ ὑψωθῇ, θυμίαμα ψυχῆς σου,
Ὡς μῦρον ἀνερχόμενον πρὸς ἡρεμον αἰθέρα.
*

Πρὸς οὐρανοὺς θὰ ὑψωθῇ· διότι καθ' ἑκάστην,
Πρὸς ἓν σημεῖον βλέπει τις, ὅτι τὰ πάντα τείνουν·
Πειθήνιοι πρὸς θάλασσαν οἱ ποταμοὶ ἐκχύνουν,
Πρὸς ἄνθος τρέχ' ἡ μέλισσα, ὁ δ' ὕμνος πρὸς τὸν Πλάστην.

Γ'.

Καὶ ἤδη, τοὺς προπάτορας. Αὐτοί, ἐν τῇ μορφῇ σου,
Ἀκτῖνας διαβλέπουν προδρόμους παραδείσου.
Τὴν φλόγα τῶν ἀρχαίων των πταισμάτων, ὅλην σδύνει
Μία ἀγνή σου προσευχή· κ' ἐν δάκρυόν σου πλύνει
Καὶ μώμους κοινωνίας
Καὶ στίγματα καρδίας.
*

Καὶ μετ' αὐτοὺς, ὑπὲρ ἐμοῦ. Ναι, φίλτατον, ἐλλείψεις
Μυρίαὶ μὲ βαρύνουσι καὶ συνειδότης τύψεις.
Πλήν ὅλα, — ὄγκος ἑμπλεως μακρᾶς αἰδοῦς καὶ λύπης,
Πτερόεντα θ' ἀπήρχοντο, ἂν σ' ἤκουον νὰ εἴπης,
Τῷ Πλάστῃ χεῖρας τείνον :
Συγχώρησον κ' ἐκεῖνον !
*

Καὶ ὑπὲρ ὧν σήπονται ἐντὸς δεσμοτηρίου·
Καὶ ὧν κλυδωνίζονται ἐν σάλῳ μαύρου βίου·
Ὅσων πλανῶνται ἐν ξηρᾷ ἢ πλέουν ἐν πελάγει·

Καὶ ὅσων ἄλλων ἄρπαγες ὑπῆρξαν ἀδελφάγοι
Πολλῶν πτωχοῦ ἰδρώτων,
Ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων.

Δ'.

Τῶν τεθνεώτων, οἵτινες ποικίλας βίου φάσεις
Διήλθον καὶ ἀτάραχοι νῦν κεῖνται εἰς τὸ μνήμα,
Τὴν τέφραν, τέφρας σφίγγουσαι, αἰώνιον των κτῆμα·
Σκιαί, σκιάς καλύπτουσαι, μητέρες τὰς μητέρας,
Κονιορτοὶ κονιορτοὺς, πατέρες τοὺς πατέρας,
Ὡς κύματ' ἄλλα κύματα εἰς στρῶμα τῆς θαλάσσης!

Σὺ, τέκνον μου κοιμώμενον, γελαῖς ἐνῶ τὰ σμήνη
Γλυκῶν ὀνείρων ἵπτανται τριγύρω τῆς σκιάς σου·
Ὅταν δ' ἀνοίξης, ἄγγελε, τὰ θεῖα βλέφαρά σου·
Γλυκοχαράζει ῥαδινὴ τοῦ βίου μου ἡμέρα·
Καὶ τ' οὐρανοῦ ὁ ὀφθαλμὸς ἀπλόν' εἰς τὸν αἰθέρα
Ἀκτῖνα, ἧτις τὴν ζωὴν εἰς τόσους κόσμους χύνει!

Ἐνῶ αὐτοί . . . τὸν ἄλυτον κοιμῶνται, μὲ παχαῖα
Ἐκ λίθων προσκεφάλαια· σινδόνην δὲ καὶ στρῶμα,
Τὸν παγετὸν τοῦ μνήματος καὶ βορβορῶδες χῶμα!
Ὡς σκώληξ ἡ συνείδησις τὰ σπλάγχνα των τιτρώσκει!
Ἢ νύξ των ἀτελεύτητος· ἡὼς δὲν ὑποφώσκει·
Τῶν τάφων μόνον φάσματα ὀρχοῦνται φρικαλέα.

Φιλτάτῃ μου, σὺ δύνασαι μὲ μίαν λέξιν μόνον,
Εἰς τὴν συνείδησιν πτερὰ νὰ δώσης νὰ πετάξῃ·
Τὴν τέφραν τοῦ βλεφάρου των ὡς πτίλον νὰ τινάξῃ·
Καὶ νὰ θερμάνῃ τὰ ὀστά αὐτῶν, καὶ νὰ φυσήσῃ
Αὔρα ἐν τόπῳ πνιγνῶν καὶ φῶς νὰ πλημμυρήσῃ
Ἐνθα βαρὺς ὁ τάρταρος ἐδραῖον ἔχει θρόνον·

Ὅταν ἐκεῖ, ὅπου συχνὰ κρυφομιλεῖ ἡ φύσις·
Εἰς φλοῖσβον τοῦ οἰγιαλοῦ, εἰς αὔρας θρηνωδίας·
Εἰς ρύακος κελάρυσμα, εἰς θέσεις τὰς ὁποίας,
Μόνον ἡ πάσχουσα ψυχὴ ἠξεύρει νὰ ἐκλέγῃ·
Ἀκούεις ἤχον, ὡς φωνὴν ἀόρατον, νὰ λέγῃ:
Παιδίον προσευχόμενον, καὶ ἡμᾶς νὰ λησμονήσῃς!

Εἶναι ἐκεῖνο, τῶν νεκρῶν παράκλησις μεγάλη·
 Ἄλλο, Μαρία, δὲν ζητοῦν. Θ' ἀκούσουν τ' ὄνομά των
 Καὶ θὰ τινάξουν ἐκ χαρᾶς τὰ κρύα σάβανά των·
 Τὴν ἀψυχὸν καρδίαν των εἰς ἡχὸς σου θὰ θίξῃ,
 Καὶ δάκρυον τὸ βλέφαρον αὐτῶν θὰ διανοίξῃ,
 Ὅπως εἰς αὐλακα ξηρὸν, ἐν κρῖνον ἀναθάλλει!

Ε'.

Ὅταν ἀγνὸν προσεύχῃσαι, εἰς ἄγγελος σιμὸς σου
 Μὲ τὰς χρυσᾶς του πτέρυγας μυρόνει τὰ μαλλιά σου!
 Σπογγίζων μὲ ἐν φίλημα τὸ δάκρυ σου τὸ θεῖον·
 Κρατεῖ ἀόρατος αὐτὸς τὸ ἅγιον βιβλίον.
 Ἦλθεν, Ὑψίστου ἐντολῇ, ἡχῶ τῆς προσευχῆς σου,
 Νὰ μεταφέρ' εἰς οὐρανοὺς τὸ μῦθον τῆς φωνῆς σου.

Τὸ φαινόν του μέτωπον χρυσοῦν εἶναι, δοχεῖον,
 Νὰ παραλάβῃ ἑτοιμον τοὺς σταλαγμοὺς δακρύων
 Τῆς τρυφερᾶς καρδίας σου, οὓς χύνεις καθ' ἐκάστην·
 Καὶ προσευχὴν καὶ δάκρυα τὰ φέρει πρὸς τὸν Πλάστην,
 Ὅστις τὸν κόσμον ἀγαπῶν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,
 Λατρεῖαν θέλει καὶ αὐτὸς ὀλίγην τὸ ἑσπέρας.

ΣΤ'.

Σὺ δέ, σκιὰ ἀόρατος! Σὺ, ἄγγελε ἀγγέλων!
 Σὺ, κύκνε λίμνης διαυγοῦς! Σὺ, πνεῦμα τῆς ψυχῆς του!
 Σπινθήρ τῆς διανοίας του! Ψυχὴ τῆς προσευχῆς του!
 Σὺ, τῆς ζωῆς του παρελθόν καὶ ἐνεστῶς καὶ μέλλον!

Εἰς σέ τὸ ἐμπιστεύομαι. Τῆς νεαρᾶς ζωῆς του
 Ὁ κάλαμος ν' ἀνέρχεται ὡς γῆς εὐώδους θρέμμα!
 Γελόεν δὲ ἡ ἑνδακρυ τὸ αἶθριόν του βλέμμα,
 Νὰ ὁμοιάζῃ, διαυγές, τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του!

Φ. Α. Β.